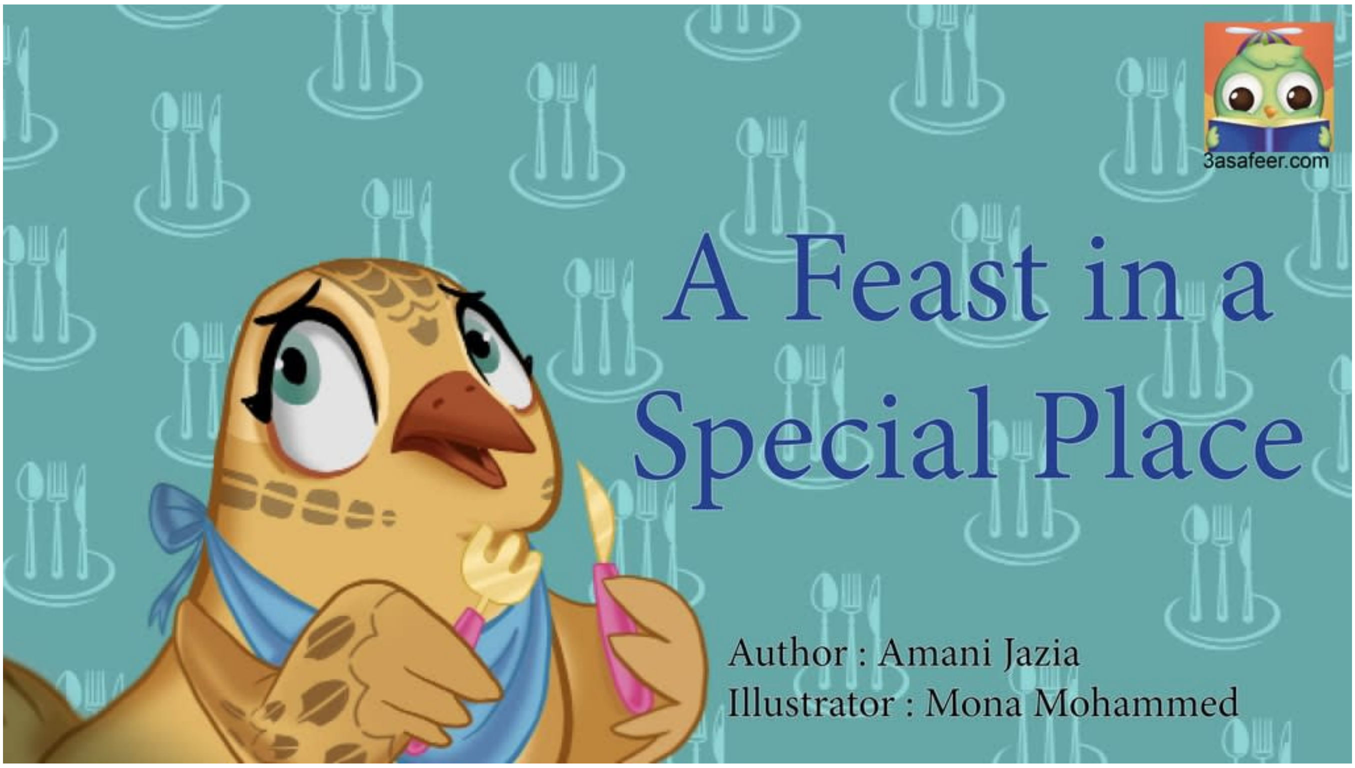

په یوه ځانګړي ځای کې د خواړو میله

!سنبل یا ټیټاره (یو ډول مرغۍ ده) باید خپله ویره ختمه او د تمساح په خوله کې خواړه وخوري

په یوه ځانګړي ځای کې د خواږو میله
ليکوال: اماني جازیه
انځورګر:مونا محمد
ژباړه: د درخت دانش کتابتون
ژباړن: محمد بشير غفارزی

3asafeer.com

The original work of this book was made possible through the generous support of the All Children Reading: A Grand Challenge for Development (ACR GCD) Partners (the United States Agency for International Development (USAID), World Vision, and the Australian Government). It was prepared by Asafeer Education Technologies FZ LLC and does not necessarily reflect the views of the ACR GCD Partners. Any adaptation or translation of this work should not be considered an official ACR GCD translation and ACR GCD shall not be liable for any content or error in this translation.

د نيل سيند په غاړه سنبل، يعن ټيټاره (يو ډول مرغ ده)، د تمساح د خواړو ميل لپاره
تيارى نيولو.
ميله په يوه داس ډارونکي ځاى ک وه چ له تيزو غاښونو ډک وو.

کله چې سنبل راورسېد، د میلې ځای زیات آرام وو. هغه د اوبو په سر د ونې د یوې لامبو وهونکې سټې او هلته لنډ له یوه مرغه پرته هیڅ شی و نه لیدل. ناڅاپه، د اوبو په سر روانې سټې مرغه وخوړ

آه! هغه د ون□ سټه نه وه. تمساح وه. د معمول په شان، تمساح ځای په ځای ولاړه وه او د ښکار لپاره ي□ انتظار کولو. سنبل په ډار ک□ ډوب وو او ژر له هغه ځایه مخک□ لد□ چ□ څوک ي□ ويني، والوت.

هغه په داس□ حال ک□ په ونو ک□ کيناست چ□ له ډار څخه لړز□دو او و ي□ ويل:"ز̈ما کور چيرته دی.... آه، هووو! په څلورمه ونه ک□ دی. هوک□، صبر چ□ ون□ وشمارم. يو، دوه، دری، لس. آه، نهه، دوه، اووه، پنځه... نه، زه فکر کوم زه دومره وير□دلی يم چ□ آن حساب هم سم نشم کولای!"

کله چې د هغه ملګري، آلو، ولیدل چې هغه تر اوسه کورته ندی راغلی، نو د هغه په موندلو په پسې ولاړ. هغه خپل ملګری پداسې حال کې وموند چې له ډار څخه لړزېدو او ترې و یې پوښتل:"لآیا پدې شاوخوا کې کوم څه ویرونکي شته؟" سنبل په داسې حال کې چې لړزېدو، ځواب ورکړ:"زه هیڅ وخت نه ډارېږم، زه یوازې لږ ستړی یم." سنبل نه غواړي چې څوک پرې پوی شي چې ویریدلی دی.

الو پداس□ حال ک□ هغه پر□ښود او بیرته میل□ ته ولاړ چ□ سنبل ټوله شپه په ډار او لوږه تیره کړه.

وروسته هغه د یوې ونه په څانګه ودرېد او ویې ویل:"زه باید د خوړلو لپاره کوم بل شی پیدا کړم."

هغه یو څه پاڼې پیدا کړې او و یې ویل:" زه به تاسې ټولې ژر ژر وخورم." هغه تر هغه وخته پورې پاڼې یو پر بل پسې وخوړې چې موړ شو. هغه موسکا وکړه او و یې ویل:"ما اوږ تر ترلاږه یو بل څه د خوړلو لپاره موندل."

یو ځو ورځې وروسته، سنبل بدرنګ ښکارېدو. کله چې هغه په هنداره کې کتل، تصمیم یې ونیولو چې یوازې پاڼې د خوراک لپاره کافي ندي او هغه باید بله ښه غذا وخوري ترڅو پیاوړی شي. هغه پاڼو ته وکتل او ویې ویل، "زه ددې لپاره چې پیاوړی شم، له پاڼو زیات شي ته اړتیا لرم."

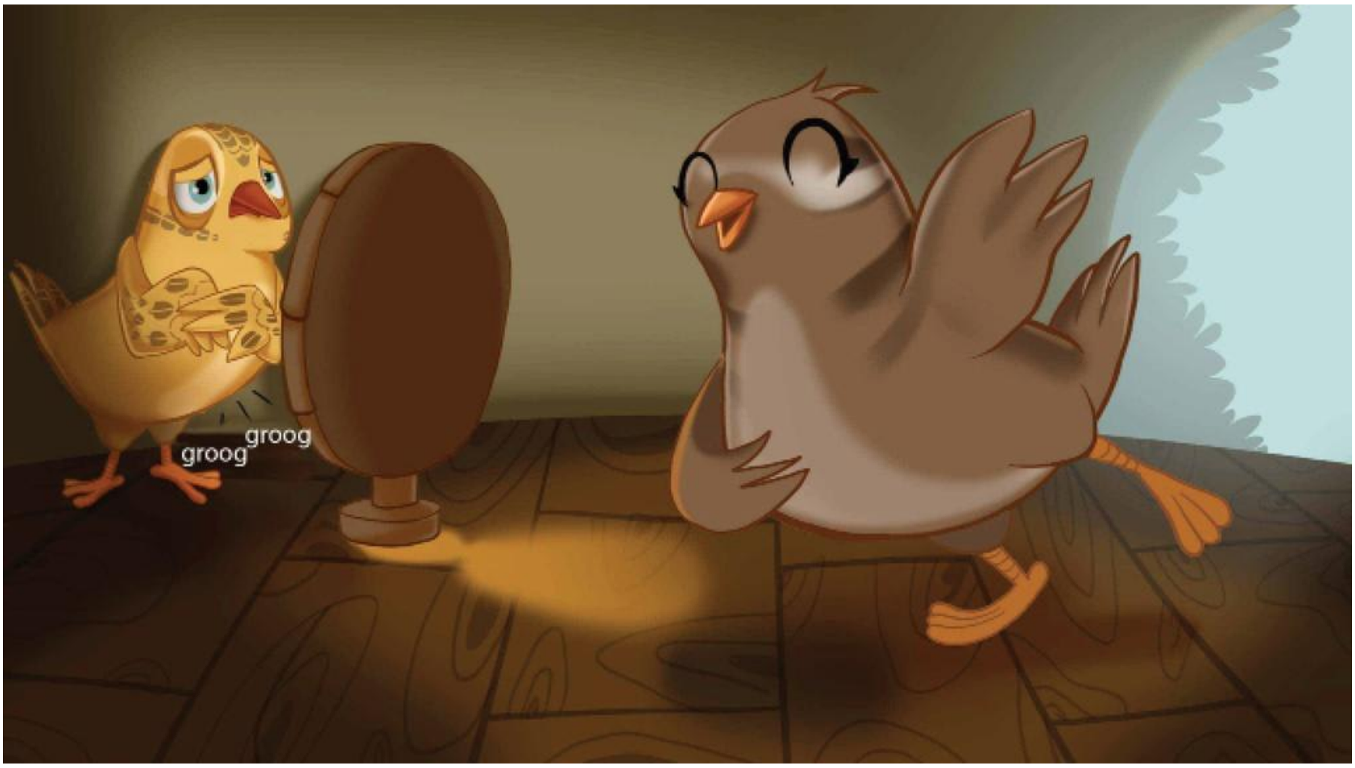

یو څه وخت وروسته، آلو د ډکې ګېډې سره راغی او و یې ویل:"ما څه یو خوندور خواړه درلودل!" سنبل په ستړي غږ په ځواب کې ورته وویل:" تا خواړه له کومه کړل؟" آلو وویل:"د تمساح له خولې څخه. هغه په خوله کې زیات خواړه وو."

کله چې سنبل بیرته د سیند غاړې ته لاړ، تمساح ورته وویل:" لنډ راشه زما ملګریه!" او هغه ورته خپله خوله خلاصه کړه. د تمساح په خوله کې خواړه دومره خوندور ښکارېدل چې د سنبل له خولې ورته اوبه ولاړې.

وروسته ناڅاپه، سنبل پرته لدې چې څه ووايي، تري تم شو. لړ وروسته هغه بیرته له یوه ځنهړ سره راغی.

هغه هڅه وکړه چې د تمساح له خولې خواړه د ځنځیر پواسطه را وباسي، خو هغه به ښوویدو او یوه مړې یې هم ترې را و نه ایستل.

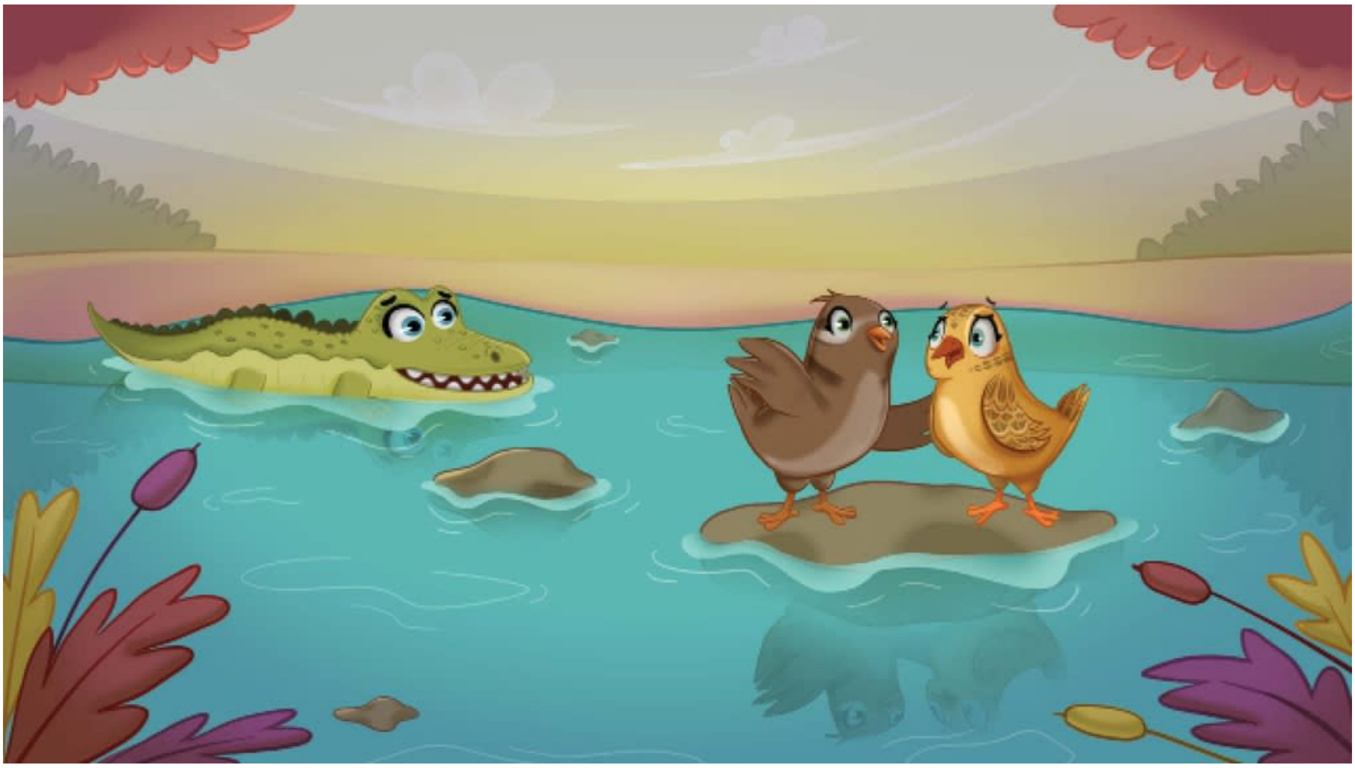

آلو وویل:"که چیرې ته ویرېږي، زه له لږ خواړه درته راوړم." خو سنبل په ځواب کې وویل:"زه نه ډارېږم."

وروسته سنبل ولیدل چ□ د آلو بابا، زړه هوښیاره ټیټاره راغله. سنبل د هغه خواته ورغی ترڅو د هغه کیسو ته غوږ ونیسي او خپله لوږه هیره کړي.

آلو بابا سنبل ته کیسه وکړه چې څرنګه به دوی د تمساح د پلار په شاه باندې په زړه پورې چکرې وهلې. هغه همداراز د هغو ښه وختونو په اړه ورته وویل چې دوی به د تمساح په خوله کې د خوندورو خواړو میله درلوده او لدې خوړو وروسته به دوی نڅا او میله کوله.

کله چې سنبل ځان د تمساح په خوله کې تصور کړ، رنګ یې والوت. آلو بابا ترې پوښتنه وکړه، " آیا ته په رېښتیا ډارېږې؟" سنبل وویل:"نه، زه نه ډارېږم." آلو بابا وویل:"ولي باید څوک وډار شي. کله چې زه کوچنی وم، کله کله به زه هم ډارېدم."

سنبل وویل:"رېښتیا چې وایم، زه زیات ډاریږم چې تمساح به ما وخوري." آلو بابا ورته وویل:"تمساح مونږ نشي خوړلای. مونږ ټیټارې یو. ماته وګوره، بیا هغه بل مرغه ته وګوره، او ماته ووایه چې زمونږ او د هغه څه توپیر دی."

هغوی دواړو ته له کتلو وروسته، سنبل وویل:"مونږ په خپلو سرونو او وزرونو باند□ تیز□ څوک□ لرو، خو دوی له مونږ سره څه مرسته کولای شي؟" آلو بابا ورته وویل،"که چیر□ تمساح په مونږ خوله پټه کړي، دا تیز□ څوک□ به هغه ته ور چوخ شي او هغه به ژر بیرته خپله خوله خلاصه کړي."

سنبل پداس□ حال ک□ چ□ د تمساح خواته ورغی، په خوشحال□ وویل:"هوک□، خی نور به زه نه ډارېږم. زه به په یوه ځانګړي ځای ک□ میله ولرم."
خو په آخر ک□، د هغه نظر بدل شو او پداس□ حال ک□ له تمساح لیر□ ولاړ چ□ زړه ی□ درز□دو.

سنبل هغه شپه خوب ونشوای کړلای. د هغه په فکر کې له خپل ډار پرته بل هیڅ شي نه وو. کله چې هغه په سترګیا د سیند په غاړه قدم وهلو، د یوه چا غږ یې واورېد چې ژړل یې: کله یې چې وکتل، هغه تمساح ولیده. هغه په احتیاط سره نیږدې ورغی او پوښتنه یې ترې وکړه: "ولې ژاړې؟" تمساح وویل: "زما غاښونه درد کوي! زما په غاښونو کې خواړه بند دي او زه هغه نشم لیرې کولای." وروسته تمساح له سنبل څخه د مرستې غوښتنه وکړه. "آیا له ماسره مرسته کوې چې زما له غاښونو خواړه را وباسې؟"

سنبل څو ځلې تمساح ته لنډ ورغی او بیرته ترې والوت، تر هغه وخته پورې چې هغه وویل:"تمساح راشه او خوله دې خلاصه کړه مخکې لدې چې زما نظر بدل شي."

سنبل خپلې سترګې پټې کړې او د تمساح خولې ته یې ور ټوپ کړل. کله چې هغه بیرته خپلې سترګې خلاصې کړې، هغه باور نه درلود چې تمساح دې هغه ټول نه وي ژوولی!

په حقيقت کې، سنبل پداسې حال کې چې د تمساح له غاښونو خواړه را ويستل، خوندور خواړه پيدا کړل.

سبا وختي سنبل خپله کڅوړه او ډنډر له ځان سره واخیستل او تمساح ته ورغی.

هغه تمساح په سر باندې وښورولو او غوښتنه یې ترې وکړه چې خپله خوله خلاصه کړي.
هغه وروسته په بېړه د تمساح خولې ته ننوت او و یې ویل:" زما خپل نوی کور خوښېږي!"

پای